

IN MEMORIAM SIP VAN BERKUM

Sip van Berkum 31 juli 1920 - 20 september 1991
Penningmeester W.T.K.G. maart 1971 - maart 1981

Sipke van Berkum (Sip) groeide op in Den Helder, waar hij als jongen in zijn vrije tijd vaak de duinen introk. Hiermee werd zijn belangstelling voor de natuur geboren. Na de lagere school volgde Sip de M.U.L.O. A en B, waarna hij als administratieve kracht ging werken. Na enkele werkgevers kwam Sip als administrateur in dienst bij de Marine, eerst bij de rijkswerf, daarna in de Kooy.

In 1956 werd hij overgeplaatst naar de marine-elektronische-dienst in Oegstgeest, waar hij de eerste tijd door de weeks verbleef, en dus een weekend-huwelijk leidde. Hij ging op en neer met de fiets, zodat hij ook in Oegstgeest over een vervoermiddel beschikte. Op de zomeravonden zocht hij bezigheden en trok met de fiets naar de duinen en het strand.

Via een determinatieprobleem van strandvondsten kwam hij in contact met de heer Henrard, een van de oprichters van de Nederlandse Malacologische Vereniging en maakte hij kennis met de malacologische literatuur, waardoor hij zich nog meer op de schelpen ging concentreren. Hij sloot zich aan bij de N.M.V. en bij Vita Marina, de vereniging van de heer Entrop. Hier kwam hij voor het eerst fossiele schelpen tegen, een interessante uitbreiding van het verzamelgebied.

Toen de W.T.K.G. werd opgericht werd Sip al spoedig lid dank zij - alweer - een determinatiebezoek bij A.W.Janssen in het Natuurhistorisch museum van Rotterdam. Dit was in 1964 en Sip was hiermee één van de eerste leden van de W.T.K.G. De in 1964 gehouden excursie naar de E3-tunnel in Antwerpen, later bekend als Kennedy-tunnel, werd door hem bijgewoond. Daarna was Sip tot 1971 hoofdzakelijk een "slapend" lid, hij woonde, voor zover mij bekend, geen verenigings-activiteiten bij.

Dit veranderde in 1971, toen Sip als Penningmeester tot het bestuur toetrad. Hiermee startte ook een periode van activiteit binnen de W.T.K.G. vanwege zijn boekhoudkundige kwaliteiten. De volgende 10 financiële verslagen zijn dan ook voor een belangrijk deel van zijn hand, zeker wat exploitatie rekening, balans en begroting betreft. U zult zijn naam tevergeefs zoeken onder deze financiële verslagen, ze zijn steeds ondertekend met "de penningmeesters", want de W.T.K.G. kende toen de luxe van twee penningmeesters, één voor het innen van de contributies en één voor het financiële overzicht.

Bij de excursies in deze tien jaar was Sip regelmatig aanwezig en daardoor zullen de meeste leden die in die tijd actief waren zich Sip zeker herinneren. Sip was duidelijk aanwezig tijdens een excursie, hij was altijd goed gehumeurd en gebruikte vaak spreekwoorden en gezegde's in zijn gesprekken. Ook maakte hij indruk door zijn luidruchtige manier van slapen, gelukkig sliep hij meestal in zijn auto.

Sip was niet sterk geologisch geïnteresseerd, hij voelde zich schelpen verzamelaar. Wel zag hij de zin in van het verzamelen uit een bepaald niveau, en tot zover ging ook zijn geologische belangstelling. Ook genoot hij altijd van het landschap tijdens de excursies, vooral het Bekken van Parijs trok hem landschappelijk sterk aan.

Excursies met veel deelnemers (soms tot 40 man!) hadden echter niet zijn voorkeur, hij ging graag met een wat kleiner gezelschap op pad, en ik be-
waar dan ook goede herinneringen aan een aantal verzameltochten in het
Bekken van Parijs samen met hem. Eén van zijn uitspraken tijdens zo'n ex-
peditie was, „ nadat we een aardige hoeveelheid schelpen hadden verzameld:
"Eén ding weten we zeker, de langste tijd hebben ze gehad", waarmee hij
onze vondsten relativeerde.

Na een zomerkamp in de Aquitaine, waar hij ter plaatse door ziekte geveld
eigenlijk niet echt aan kon deelnemen, werd zijn activiteit op geologisch
gebied minder. Door de VUT kreeg hij wel meer tijd, maar die werd vooral
besteed aan zijn kleinkinderen, genealogie en filatelie.

In de laatste jaren liep door suikerziekte zijn gezichtsvermogen terug,
hetgeen natuurlijk bij het werken met schelpen uiterst hinderlijk is en
ook zijn lust tot het bijwonen van excursies verminderde. Zijn gezondheids-
toestand ging ook wat verder achteruit, hij had regelmatig medische hulp
nodig, iets wat hem tot dusver onbekend was. Om al deze redenen heeft hij
zijn lidmaatschap per 1 januari 1991 opgezegd. Helaas werd hij in mei van
dit jaar getroffen door een hersentumor, waaraan hij is overleden.

Ondanks zijn geringe geologische activiteit de laatste jaren zullen we de
definitieve afwezigheid van Sip als een gemis voelen. Velen zullen echter
plezierige herinneringen aan hem houden. Wij wensen zijn vrouw Hen, zijn
kinderen en kleinkinderen veel sterkte.

Sip heeft geen echte publikaties op malacologisch gebied gedaan, behalve
zijn bijdragen aan de financiële verslagen heb ik wel een verslag van de
Paasexcursie van 1982 van zijn hand kunnen vinden. (Afzettingen vol. 3,
november 1982, 64-65).

M.C.Cadée.